

Lliris blanc i anhels de paus: dues cançons de les cançons de la meva vida

"Islands" (King Crimson, 1971) / "Un núvol blanc" (Lluís Llach, 1985)

El meu text, més que una crítica, és un agraïment a King Crimson per la creació del tema "Islands" el 1971. En aquella època tenia catorze anys. Quan assistia a l'esplai hi havia un ambient procliu a músiques com les de Pink Floyd, Led Zeppelin, The Beatles, Rolling Stones o Queen. Eren músiques amb les quals mai em vaig sentir gaire identificat, però no va succeir el mateix amb la cançó "Islands" de l'àlbum del mateix nom. Aquest serà un tema musical recurrent, que va apareixent i desapareixent cíclicament, al llarg dels meus 67 anys de vida. No sé anglès i, per tant, desconeixia el contingut de la lletra. Però la música l'he viscut així.

En començar la cançó sento com si la veu, propera i nostàlgica, fes referència a un paradís perdut. Està acompanyada per una flauta i un piano de fons que donen dimensió i profunditat. La cadència és plàcida i serena. Hi ha un canvi quan apareixen unes veus corals llunyanes, com vingudes del més enllà. Aleshores, el piano pren un aire més lleuger, una mica juganer. La trompeta fa la seva aparició per repetir la melodia.

El tema va in crescendo. És com si els seus autors volguessin dir que tot està bé, que les coses són com han de ser. Hi ha fets a la vida que no podem

decidir, però podem escollir els colors a través dels quals els podem veure, l'actitud que volem prendre. La bateria apareix per donar continuïtat i seguretat en el camí. Imagino un reforçament de la voluntat per superar les dificultats de viure en un món en què ens sentim exiliats del paradís. Piano, trompeta, bateria i sintetitzadors semblen unir-se, persistir, insistir en un crescendo que finalment acaba. Tot descansa en el seu lloc perfecte.

En confeccionar aquesta crítica he sabut que la lletra del tema parla de natura d'unes illes de mar (possiblement Eivissa i Formentera), de pluja, de murs resistents, del bressol del vent, de granit, gavines, de vels de núvia, de xarxa d'amor, de guinarda, del cel violeta, de pau infinita. S'acaba dient que "les illes s'uneixen de les mans". Com es pot veure, molts d'aquests elements semblen propis de l'època hippy. Són idearis i formes amb els quals només em vaig identificar parcialment. Possiblement, la cançó reflectia un estat d'ànim d'aïllament, propi de la meua adolescència, i un anhel de pau que m'ha continuat acompanyant tota la vida.

Les lletres, líriques i poètiques, estan confegides per Peter Sinfield, que va buscar la seva inspiració en l'Odissea d'Homer. El grup va preparar una barreja experimental de gèneres i sonoritats on cabia la psicodèlia, el folklore, el blues i, sobretot, el jazz. King Crimson aconsegueix trencar, aïllar-nos, dels paradigmes musicals del pop de l'època. Utilitza la qualitat creativa i la imaginació compositiva per portar-nos a un escenari de magnificència. Lamentablement, el clima de pau terrenal no va persistir entre els membres del grup. Van produir-se unes desavinences notables entre Boz Burrell (veu) i, especialment, Robert Fripp (el líder a la guitarra, mellotron i teclats), amb

Sinfield (lletres i sintetitzadors), a qui van obligar a abandonar el grup. Concloc l'escrit amb el meu renovat agraïment a aquest grup de rock progressiu, possiblement el més important de l'època.

I ara miro cap a Lluís Llach. El músic català va compondre "Un núvol blanc", que forma part de l'àlbum Maremar, l'any 1985 amb motiu del traspàs de la seva mare, originària de Porrera. Era allà on passaven els estius. I va ser ella qui va introduir Llach a la música de ben jovenet tot tocant la guitarra. Amb quatre anys, va agafar el piano. Un ram de lliris blancs d'agraïment per a tu, Lluís, per haver expressat amb tanta sensibilitat aquest sentiment d'amor envers la mare, i que jo he fet extensiu als éssers estimats que no hi són.

La tornada de la cançó m'emociona profundament: "Així només, em deixo que tu em deixis...". L'autor expressa un anhel pregon de deixar lliures a les persones en el seu camí. Aquest núvol blanc representa el sentiment més pur d'estimació que sempre guardaré dins del meu cor, dins del meu niu. Es percep que la veu s'entrega a allò que diu d'una manera senzilla i clara. Confirma l'acceptació de l'esdevenir per acabar amb una rendició amorosa. A l'inici hi ha una exposició bellíssima: "Senzillament, se'n va la vida...". Sí, la vida podria ser un pas senzill per aquesta terra, mogut pel vent de l'esperit, malgrat que, sovint, és un pas amb massa fragments amargs i mogut pel vent de l'ego.

Llach continua utilitzant imatges de natura marineres: "Serenament, quan ve l'onada...". A partir d'aquestes paraules, m'imagino un bonic final serè, de

deixar-se prendre en els braços del creador després d'haver fet els corresponents aprenentatges i acceptacions dels de les persones, de les vivències i dels objectes. Em sembla una meravella com Llach aconseguix expressar lluminosament un sentiment de tanta tristor.

El piano fa l'exposició inicial de la primera estrofa. Tot seguit, en la segona, les cordes fan acte d'aparició i creen un teló de gran profunditat amb la irrupció de notes greus. Tanmateix, en l'apartat de les objeccions, tinc dubtes sobre la idoneïtat d'alguns versos: la repetició de "a voltes" o l'ús de l'expressió "no fos cas". No deu ser fàcil trobar les sonoritats adequades per a un tema que expressa un sentiment de plena acceptació, que reporta pau i serenor. Són elements tan mancats del nostre temps, i, em sembla, de tots els temps... Així que benvinguda sia la cançó i beneït sigui el mestratge de Llach.

Crítica elaborada per Albert Ribatallada de la **Biblioteca Municipal de Martorell** en el marc del projecte Va de música.